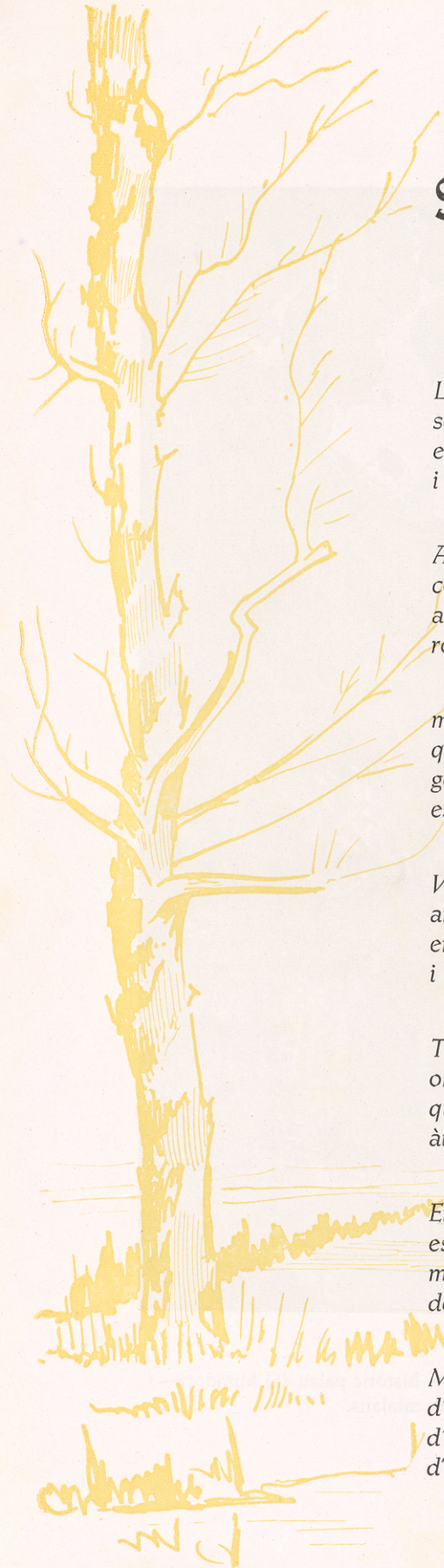

SALM D'AMOR

DEUS MEUS ET OMNIA

L'amor divina m'ha rublert el si,
son orgue de mil veus dins meu ressona:
el concert de les coses és en mi
i so el gran Himne que la terra entona.

Ara, com Déu, soc caritat, soc amor,
cor dominant sobre la terra impura;
a dins els camps d'Eternitat en flor,
rosa en flaires i colors perdura,

magnífic sol plasmat en viva llum
que em sobreix en espurnant riuada,
goig i dolor junyits en un perfum;
estoig de meravella insospitada.

Vos sou la Vida, oh Déu, jo era el no-res
amb una gota sols de vostra essència,
en flames eternals m'haveu encès,
i divinal m'heu feta l'existència.

Tant plenament transfigurat quedí,
oh Virtut sobirana indescriptible,
que de mon cor no subsisteix bocí:
àtom so en Vos de llum indivisible.

En ma baixesa quin misteri encloc?
espurnegen mos ulls, mos llavis cremen;
mon cor s'agita en oceans de foc;
de ser tan prop de Vos mos llavis cremen.

Mon Déu: no em lleveu mai el goig suprem
d'aquestes meravelles tan estranyes
d'estar més prop de Vos que en un Betlem
d'ésser estel que us ix de les entranyes.

El no-res d'algun dia, ja ho és tot;
la vostre Amor és sola pa de ma taula
en diàlegs del món no diré un mot,
jo visc de Vos i és nostra ma paraula.

No arriben a mon cor remors del món,
que és mon cor cel·la d'auster asceteri,
perque, Senyor, les coses ja no són
des de que m'omple el dins vostre misteri.

Més, no; que ja les coses són dins meu
llevors d'estels en vostre claror bella;
la Paraula que un dia nàixer les feu,
en elles torna cants de meravella.

La formosor dels cors universals
en el vas de mon ànima s'escola;
i roser de mil roses ideals,
sa vida dolçament pel temps rodola.

I així els sers tots com Sant Francesc estimo;
l'Amor divina a tots m'els fa germans;
i de la sola estrofa que jo rimo,
la terra, el cel, els móns són consonants.

Suprem Homer amb força més profunda,
voldria arreu cantar el vers intern
d'aqueixa Amor Sagrada que m'inunda,
i m'arrocega dins son vent etern.

No em temptis amb tes pompes, món pervers,
que són mos besos sols per l'Amor Santa;
jo tinc per regalar-te un Univers
que dintre meu com una alosa canta.

No m'atreuen tos ulls oh Volubtat,
que encarnes en belleses de la terra,
que el troç de cel que en tu estava tancat
amb mi me'l so emportat
en ascendir d'Amor en l'alta serra.

FRANCESC VIVER, Prev.

(Poesia premiada amb la Viola d'Or en els Jocs Florals de Caldes de Malavella l'any 1925)